

šati Milana, toda tako, da ne bo čutil njene namere. Nedolžno šaljivo pogleda Sofija: „Ali se, gospod kapitan, ne bojite pustiti svoje lepe soproge v bližini izprijenega Trsta?“

„Za Zlato da bi se bal?“ se začudi odkrito Milan. „O gospodična! Ne pusti me, da jo podim tudi z bičem od sebe. Imam tako srečo ali nesrečo, da se me drži kot klop.“

„Ne bodite presigurni. K Vam prihajajo vendar Vaši kolegi. Spominjam se, da sem videla odhajati od Vas moža, ki se mi je zdel nevaren. Vi ne boste vedeli, koga mislim, pa saj veste, da se vtisne onemu, ki pride prvič v kako hišo, vsak obraz in vsaka beseda živo v spomin.“

Nedolžno in mirno je govorila. Vendar se je udaril Milan po čelu in vzkliknil: „Bil je Torini! Kregala sva se...“

„Torini...“ je ponovila Sofija nehote ono dolgo zaželjeno ime in umolknila. Kaj naj še vpraša, da se ne izda? Strgar pa poudari: „Da, Torini, Alfredo Torini. Najlepši kapitan vseh morij, neoženjen, star petintrideset let.“

„Hvala za točno informacijo,“ se pokloni Sofija in hiti v naročje sestre. Miren pozdravlja svakinjo, a pogleda prodirno prijatelja. Kaj je pravil svakinji? Čuvaj se, Milan! — Strgar pa pomežikne prijatelju: Ej Tomaž! Računi so račun! Prevarijo nas pogostoma. Volja božja je, da se snidejo ljudje od severa in juga, in Milan Strgar je izvoljen, da izvršuje sklepe usodine. Lep je denar, Miren, sto tisoč kronic in kdo ve, kaj še po očetu in če se ne omoži teta Sofija. Dvesto tisoč kronic! Gotovo jih vidiš v sanjah, Tomažek moj. A počakaj, da izvem, koliko bi dal res major svoji starejši hčerki.

Majdo je zelo imelo, da bi izvedela, zakaj nosi njena neomožena sestra rože k Priprošnjiku možitve željnih deklet. Domenila sta se z Mirnom, da jo izpraša danes na previden način.

„Pa nič ne vprašaj po fantku,“ je očitala rahlo sestri, ko jo je poljubila na obe lici. „Nisem ga mogla vzeti s seboj. Zobke dobiva, pomisli Sofija, tako srčkane zobke. In če imenujemo teto, tolče z ročicami od veselja.“

„Jako sem ginjena,“ se nasmehne Sofija in se oprostí sestrine roke. „Dovolita, da nadaljujem z gospodom kapitanom pogovor o morju.“

Sofija se je oklenila Strgarjeve roke, oblak je zamračil sestrično lice. Prijela se je moža in hitela: „Govorita, midva poslušava zanimive kapitanove novice.“ — Toda dobri namen Mirnove soproge je preprečil oblak mladih dam, ki so prihajale od Vrhnik in so pozdravljale z živahnimi klici Majdo, jo zapletle v mrežo vprašanj brez odgovora. Tako je zaostala Sofija in Strgar je pričakoval novih vpra-

šanj. Prišlo je željno in naglo: „Oni kapitan — Vi ste imeli prepir ž njim — on je vendar plemenit, dostojen mož?“

Govori zdaj, Milan Strgar! Poglej v to čisto lice, čuti trepetanje roke vznemirjene dozorele deve in govori resnico! Kako bi jo mogel — bi smel povedati? Prekruta je. In on išče Toriniju neveste na Vrhniki. Da bi vedel Tomaž, da se zanima svakinja za Torinija, razkrije idealni Sofiji dejstva, ki so zelo razumljiva pametnemu človeku, pa so strašna neizkušeni deklici. On mora pripraviti Sofijo za vse

ŠKOCJAN PRI UNCU

slučaje. Previdno je jel Strgar opisovati prijatelja: „Kapitana Torinija, gospodična moja, pač ne smemo soditi kakor navadnega človeka. Silno plemenite duše je, ali vroče italijanske krvi in mater je izgubil zelo zgodaj; oče, bogat mož, je stregel sinovim željam. Lep in premožen, kako naj bi ostal kakor lipov bog sredi družbe, ki išče samo zabave? Zrastel je med ljudmi, katerim je ženska igrača, lov na omoženo čast.“

„Strašno!“ izusti Sofija. „Vi vendar nočete trditi...“

„Ali, gospodična Grnovičeva, Vi ste vendar častnikova hči in ste že slišali o različnih aferah...“